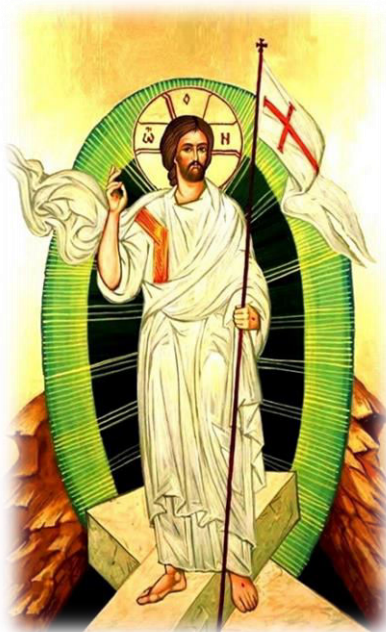

**PASTORALĂ LA PRAZNICUL
ÎNVIERII DOMNULUI**

ÎN ANUL MÂNTUIRII 2022

A ÎNALT PREASFINȚITULUI PĂRINTE

† Dr. ONUFRIE POP

ARHIEPISCOP ȘI MITROPOLIT

PASTORALĂ LA PRAZNICUL ÎNVIERII DOMNULUI DIN ANUL MÂNTUIRII 2022

Nr. Reg. 346 / 24 Aprilie 2022

*Preasfințiți, Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Iubiți frați și surori întru Domnul,*

Iată-ne ajunși la praznicul pe care l-a așteptat toată omenirea, la sărbătoarea cea mare pe care cei din antichitate doreau să o serbeze și la momentul de tranziție din lumea veche în lumea nouă, de la moarte la viață și de la întuneric la lumină.

Am străbătut Postul Răstignirii Mântuitorului cu nădejdea de a fi cu toții, sănătoși, adunați în Sfintele Biserici la această zi de mare însemnătate pentru noi creștinii, zi în care sunt bucuros să vă transmit bucuria pe care au împărtășit-o tuturor, în acea noapte Sfântă, Apostolii, femeile Mironosițe și cei ce venise la Mormânt:

HRISTOS A ÎNVIAT!

Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit ca astăzi să putem sărbători ziua cea măreață, cea mai plină de bucurie și mângâiere din câte are omul bisericesc, ziua Învierii Domnului. Pe tot întinsul pământului, în toate orașele, comunele și satele unde se găsesc creștini adevărați, în palate și în bordeie, e mare bucurie în această senină zi.

Astăzi, parcă nici săracul nu simte amarul vieții, nici bolnavul durerile ce-l chinuiau altădată. Firea întregă își sărbătorește acum învierea sa din somnul și amorțeala iernii, razele soarelui s-au făcut mai calde și sărută pământul, în tot locul ochiul nostru zărește semne de reînținerire, de bucurie și de viață. Atât în natură, cât și în inima omului, în aceste zile, domnește bucuria.

Zilele cele pline de jale ale săptămânii Patimilor, în care am auzit din Sfintele Evanghelii duioasele istorisiri despre chinurile nespuse ale Domnului nostru Iisus Hristos, au trecut. Acum, acest Iisus Hristos, omul durerilor și al suferințelor, stă înaintea ochilor noștri ca un

biruitor al morții prin Învierea Sa. Pe Acela pe care l-am văzut umilit și batjocorit, îl vedem astăzi preamărit. Iată cel dintâi temei al bucuriei noastre.

„Dumnezeu a înviat pe Acest Iisus, Căruia noi toți suntem martori”, a zis Sf. Apostol Petru către mulțimea ce-l asculta (Faptele Apostolilor II, 32). Și mulțimea a primit cu bucurie această veste și în temeiul ei, a primit și botezul lui Hristos. Învierea lui Hristos au predicat-o și toți ceilalți Apostoli, iar pentru adevărul Învierii au suferit ei toate prigoanele din partea păgânilor. Credința s-a răspândit în întreaga lume numai prin Învierea lui Hristos. Fără Învierea Domnului s-ar fi sfârșit istoria vieții Lui cu moartea pe Cruce și nu s-ar mai fi deschis nici o inimă ca să-l primească învățătura, iar lumea toată, desigur, l-ar fi uitat de mult. Fără Învierea Domnului nu ar fi pățimit atâtea milioane de Mucenici, să mărturisească cu sângele lor credința în această Înviere și să pecetluiască această credință cu moartea lor martirică. Cu alte cuvinte, Învierea Domnului este cea mai mare minune, cea mai mare taină a credinței noastre. Iată cel de-al doilea temei al bucuriei noastre în Domnul.

Învierea lui Hristos este cea mai puternică dovadă că El a fost într-adevăr Mesia cel tăgăduit, Mântuitorul, trimis din mila Tatălui ceresc ca să ne scoată din robia păcatului. De aceea, încredințându-se Toma, apostol deloc credul, că Hristos a înviat cu adevărat, L-a mărturisit cu lacrimi în ochi zicând: „Domnul meu și Dumnezeul meu” (Ioan XX, 28).

Prin Învierea Sa din morți, Iisus Hristos a nimicit puterea morții și ne-a dat și nouă garanția învierii din morți și a vieții de veci. De aici putem înțelege ce spune Sf. Apostol Pavel prin cuvintele: „Dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică și credința voastră” (I Corinteni XV, 14). Înviind, Iisus, vom învia și noi, iată cel de-al treilea temei și cel mai de seamă al bucuriei noastre. Acest lucru îi vom înțelege ușor, dacă ne vom da seama că, din toate binefacerile cu care Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit aici pe pământ, viața ne pare a fi cea mai mare.

Deși știm că bunătățile și plăcerile acestei lumi se trec ca umbra, totuși ne place viața, ne place să trăim. De aceea bolnavul își dorește mult însănătoșirea, pe toate le încearcă, nici un medicament nu i se pare prea amar, nici un lucru prea scump, dacă poate lega de el o nădejde de scăpare. Nu numai celor avuți le place viața, ci și celor sărmani și necăjiți, pentru că toți vor să trăiască. Dacă această viață pământească, chiar și așa, trecătoare, plină de griji și de nevoi, ne pare atât de frumoasă și ne este atât de dragă, ce fericire trebuie să fie în viața cea netrecătoare, în care nu mai este nici durere, nici frica morții.

Platon a scris o carte frumoasă despre nemurirea sufletului. Cartea se numește "Phaedon." Această carte a citit-o un oarecare păgân cu numele Cleombrotus și s-a însuflețit de credința în nemurirea sufletului atât de mult, încât s-a aruncat în valurile mării ca să se înece, zicând: „Știu de acum că sufletul e nemuritor și nu am nici o teamă de moarte". Cu toată credința noastră în nemurirea sufletului, noi creștinii nu am face un astfel de lucru pentru că știm că viața noastră ne este dala de Bunul Dumnezeu s-o trăim, dar un lucru tot îl putem învăța din această istorisire: credința în nemurirea sufletului este cea mai mare mângâiere a

omului muritor și cel mai puternic sprijin în lupta vieții!

Credința în nemurirea sufletului este tot atât de veche ca și neamul omenesc. Și păgânii o aveau în vechime, însă ei nu aveau garanția învierii, cum o avem noi, creștinii, prin Învierea Domnului. Deci, să ne aducem aminte ce s-a petrecut în casa lui Iair. Singura copilă pe care o avea, s-a îmbolnăvit foarte tare. Părinții deznădăjduiți, auzind că Mântuitorul lumii este prin apropiere, L-au rugat să vină la ei. Până a sosit Iisus la casa lor, „copila murise”. Cei de acasă au trimis veste ca Iair să nu mai supere pe Învățătorul. Iisus intră totuși în casă și se așează la căpătâiul patului. Părinții plângeau dispariția unicului lor copil, iar Iisus plin de milă se uită la ei și le spune: „N-a murit, ci doarme”. (Luca VIII, 52). Cât de frumos ne arată această istorisire că moartea nu este decât un somn înaintea lui Dumnezeu și precum Iisus a înviat pe fiica lui Iair din acest somn al morții, precum El însuși a înviat din morți, tot așa ne va învia și pe noi din praf și cenușă, la o viață nouă. E mare taina aceasta! Dacă acel păgân nu se temea de moarte, pentru că așa îl învățase Platon, cu atât mai mult trebuie noi să spunem că, prin Învierea Domnului, moartea și-a pierdut spaima ei pentru urmașii lui Hristos. Așadar, având garanția învierii noastre, pe drept cuvânt putem și noi rosti împreună cu Sfântul Apostol Pavel triumfătoarele cuvinte: „Moarte, unde este biruința ta ? Unde îți este, moarte, boldul tău ?” (I Corinteni XV, 55).

Lubiții mei frați creștini,

Sărbătoarea Învierii Domnului vorbește mai mult sufletului nostru, decât celelalte sărbători. Învierea ne spune parcă mai hotărât, mai cu putere: „Omule, cunoaște-ți înalta ta menire!” Noi nu ne-am născut în lume să trecem fără urmă precum dobitoacele, nici ca pomul care, tăiat și ars, se nimicește cu desăvârșire! Noi avem un suflet nemuritor, care nici după moartea trupului nu se trece, ci viază mai departe. Dacă Hristos a înviat, vom învia și noi și întreg neamul omenesc la o viață nouă și fără de sfârșit.

Azi moartea e biruită, iadul e biruit, porțile raiului sunt iarăși deschise. „E ziua învierii, să ne luminăm popoare, că sunt Paștile Domnului! Paștile”. Unul pe altul să ne îmbrățișăm și de toate grijile acestei lumi să uităm. Să zicem frați și acelora care ne urăsc pe noi și să le iertăm toate pentru Învierea lui Hristos. Cu toții să ne bucurăm că astăzi Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le!

Sărbătoarea Învierii Domnului, marele praznic al întregii Creștinătăți, nu este o sărbătoare numai pentru acest pământ, ci și pentru cer. Nu numai noi pământeni preamărim pe Hristos cel Înviat, ci și Sfinții Îngeri care. acolo, în cer, cântă biruința lui Iisus asupra morții: „Învierea Ta, Hristoase, Mântuitorule, îngerii o laudă în ceruri...”.

De ce se bucură îngerii? Oare pentru ei, Iisus Hristos a venit aici pe pământ? Pentru ei a suferit, a murit și a înviat? De ce cântă îngerii Învierea Lui? Pentru că ei sunt slujitorii lui Hristos, slujitorii cei buni și devotați. Cel rău, astăzi nu cântă. Pentru el, orice bucurie sufletească a aproapelui e de nesuferit; fericirea altuia e suferința și întristarea lui. Așa se

manifestă întotdeauna oamenii răi, care nu vor să-L cunoască pe Dumnezeu.

Îngerii totdeauna se bucură, când văd că alții gustă fericirea. Ei ne înconjoară cu lumina bucuriei când noi ne învrednicim să câștigăm har înaintea lui Dumnezeu, ca și când ei ar fi principalii părtași ai acestui dar. Tocmai de aceea îngerii se bucură și preamăresc pe Hristos împreună cu noi.

Dar noi ce facem? Cel bun la suflet și curat la inimă se bucură de acest mare praznic din tot sufletul, e fericit din toată inima, iar cel cu sufletul întinat și cu inima rea nu are nici o bucurie și mulțumire sufletească.

Legea este una și pentru cer ca și pentru pământ, adică cel rău, cel stăpânit de patimi nu se poate bucura de acest mare praznic al Învierii Domnului. Asemenea oameni nu pot gusta din triumful biruinței lui Hristos și nu sunt în stare să simtă marea bucurie a întregii Creștinătăți - Învierea Domnului. Le este indiferent că a înviat Iisus sau că a rămas în mormânt. Și dacă prăznuiesc Ziua Învierii Domnului, o prăznuiesc în trândăvie sufletească și în libertatea slăbiciunilor.

Ce bine ar fi astăzi, pe pământ, dacă în lume nu ar exista războaie și neînțelegeri, dacă între noi nu ar fi oameni vicleni, invidioși, lacomi și mereu porniți spre rău! Cu ce bucurie ne-am apropia unul de altul de această mare sărbătoare a sărbătorilor și de acest mare praznic al praznicelor! Noi vrem din tot sufletul să împărțim această bucurie cu aproapele nostru, să-l facem partaș dragostei noastre pentru Cel Înviat; iar el nu vrea să audă.

Și totuși nu se cuvine ca noi să judecăm, pentru că nu suntem sus în cer, ci pe pământ, unde bucuria noastră nu poate fi desăvârșită. Cine dintre noi e cu desăvârșire curat la inimă? Nimeni. Toți suntem păcătoși. Însă, după cum îngerii cei răi nu împiedică pe cei buni să se bucure, tot așa nici pe noi, oamenii cei răi n-ar putea să ne lipsească de bucurie dacă noi înșine nu am simțit vinovăția păcatului. Deci, zadarnică este judecata noastră asupra aproapelui... Mai de folos este să ne curățim sufletul nostru de toate păcatele și să ne eliberăm inima noastră de toată răutatea.

De sărbătoarea Învierii Domnului ne-am împodobit trupul cu hainele cele mai frumoase. Așa se și cuvine. De acest mare praznic, Biserica e ca o împărăteasă cu frumusețea și podoaba ei scilicitoare. În jurul ei totul e numai smirnă și tămâie cu bun miros. Noi suntem fiii ei și n-ar fi oare o rușine pentru noi să stăm de Învierea Domnului îmbrăcați cu haina trupeză și sufletească cea de toate zilele ?

Grija pentru înfrumusețarea noastră exterioară trebuie însoțită de grijă și mai mare pentru împodobirea sufletului. Schimbând haina trupului, să schimbăm și haina sufletului. Haina, oricât de albă ar fi, nu poate să ascundă sufletul negru, iar răutatea inimii noastre nu poate fi acoperită cu tot aurul pământului.

Împodobirea trupului cere multe osteneli și timp, dar înfrumusețarea sufletului este foarte ușoară și se poate face în scurtă vreme. Dacă vom striga bunului Dumnezeu, El ne va da o inimă nouă și o lacrimă a căinței ne va face sufletul alb ca zăpada.

Cine își păstrează curățenia inimii și își spală sufletul în lacrimile căinței, simte bucuria Învierii Domnului și înalță în această zi luminată un imn desăvârșit. Celui ce a biruit moartea. Așa că bucuria lumii creștine este pe deplin justificată și nu ne rămâne decât să strigăm cu însuflețire și cu toată încrederea: „Hristos a Înviat!”

Când auzim cântându-se „Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le”, să nu ne gândim numai la cei care dorm somnul de veci, în morminte, ci și la mormântul din interiorul nostru, în care sălășluiește credința noastră cea adormită, pacea sufletului cea pierdută, și bucuria inimii cea uitată, deasupra cărora stă de strajă frica zilei de mâine. Și totuși ne întrebăm: de ce rămânem noi tot cei vechi și nepăsători?

Dacă despărțirea noastră de Dumnezeu și cufundarea în păcat este moartea sufletului, atunci și pocăința și renașterea la credință este învierea lui. Învierea trupului nu este cu nimic o minune mai mare decât învierea sufletului la o nouă viață.

În zadar am încerca noi cu mintea noastră slabă să înțelegem cum poate omul cel muritor să se facă părtaș la viața cea veșnică, când între Dumnezeu și om vedem cum se ridică ca un perete despărțitor mormântul și putreziciunea. Ce ne poate pe noi lumina este numai învățătura Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în viața cea veșnică, noi nu putem intra cu trupul acesta stricăcios, ci numai cu sufletul nostru cel nemuritor. Calea spre viața cea veșnică o aflăm prin ascultarea cuvântului dumnezeiesc și prin credința cea vie în adevăratul Dumnezeu. „Și aceasta este viața veșnică: să te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Iisus Hristos”.

A crede în Hristos înseamnă a ne lega viața de El și a-L primi în noi pentru a viețui împreună, a-L face pe El luminător și propovăduitor al vieții noastre și a ne preda cu totul Lui. „Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne în Mine și Eu în el, acesta aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan XV, 4—5).

Orice legătură între om și lume o desface moartea, însă legătura de viață între om și Dumnezeu păstrată până la moarte, nu o mai poate desface nimeni. Creștinul care s-a mutat din această viață împăcat cu Dumnezeu și cu credința întreagă în El, nu mai poate avea frică de judecata cea de apoi. El face parte dintre slujitorii lui Hristos și locul lui se afla acolo unde este și Stăpânul său. „Dacă-Mi slujește cineva, să-Mi urmeze și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu” (Ioan XII, 26). Se poate spune despre unul ca acesta că „s-a mutat din moarte la viață” (Ioan V, 24). Credința în Hristos și viața trăită după învățătura Lui este puntea care ne trece din această viață în viața cea veșnică. Mântuitorul exprimă foarte des acest adevăr când zice: „Cel ce crede în Mine are viață veșnică” (Ioan VI, 47) și acestea: „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi” (Ioan XI, 25).

Despre osânda cea veșnică Mântuitorul Iisus Hristos ne spune că noi înșine ne-o pregătim, încă de aici de pe pământ. „Cel ce crede în El nu este judecat, iar cel ce nu crede, a

și fost judecat pentru că nu a crezut în numele Celui Unuia-Născut, Fiul lui Dumnezeu" (Ioan III, IV). Necredința și lepădarea de Hristos și de Biserica Sa este începutul osândei pe care cel necredincios și-o pregătește încă de aici de pe pământ și această osândă i se va rosti în ziua judecării de apoi, iar începutul vieții de veci se face prin alipirea sufletului nostru mai mult de Dumnezeu, care este izvorul vieții.

„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece" (Matei XXIV, 35) — așa ne-a făgăduit Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, și noi știm că nimic din ceea ce a făgăduit Dumnezeu nu se va clătina, Împlinirea făgăduințelor lui se va face în veacul ce va să vină, spre care noi privim neîncetat ca spre o țintă. Si la gândul împlinirii tuturor făgăduințelor date nouă de Dumnezeu, praznicul cel luminat al Învierii Domnului face să tresalte de bucurie sufletele noastre nemuritoare, o primăvară sufletească, întărind în noi nădejile și Încrederea în făgăduințele lui Dumnezeu.

Învierea Domnului este o mărturie neîndoielnică despre aceea că Dumnezeu veghează neîncetat asupra lumii. Lumea nu este condusă la întâmplare, ci după planul Lui. El n-a făcut pe om pentru a-l nimici, ci l-a creat din iubire și-l ocrotește pentru a-l ridica la Sine, binele iese întotdeauna biruitor asupra răului, nu viața aceasta trecătoare a trupului este cea adevărată, ci viața sufletului, trăită după sfaturile lui Hristos, potrivit voinței Tatălui ceresc, singura care ne face moștenitori ai cerului.

Nu mai înălțându-ne pe acest pisc de munte, care este Învierea Domnului, vom fi în stare să înțelegem rostul adevărat al vieții, să ne bucurăm de ea și să ne pregătim drumul spre viața cea fără de sfârșit care este la Dumnezeu. Întunericul a trecut și de acum în față ne strălucește Învierea Domnului pe care în aceste zile am prăznuit-o. Să lepădăm, deci, frica și faptele întunericului, umblând ca fiii ai luminii și răscumpărând vremea.

Cu bucuria cu care femeile Mironosițe și Apostolii, care venise la Mormânt, aflând Învierea Domnului, cu aceeași bucurie și noi, slujitorii Sfântului Altar, vă transmitem vestea cea mare, vestea cea plină de bucurie:

HRISTOS A ÎNVIAT!

Cu dragoste și căldură sufletească,
al vostru rugător și de bine doritor,

† Dr. Onufrie Pop

Arhiepiscop de Bergamo și Mitropolit Primat al
Mitropoliei Autonome Creștin Ortodoxe de Bergamo și Europa

Hristos a Înviat!

MISIUNEA CREȘTIN-ORTODOXĂ CU HRAMUL „SFÂNTUL IOAN BOTEZĂTORUL”

Via Alessandro Furietti nr. 7/B, Bergamo – Malpensata

Contacte: +39 328 590 6172 (IT) +4 0746 829 619 (RO)

Site Web: www.octavianrodna.ro

Profil: www.facebook.com/pop.octavian.73

Email: octavianrodna@yahoo.com